

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 52/2010-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti L., a. s., B., zastúpenej advokátom JUDr. M. M., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. septembra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 330/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. decembra 2009 doručená sťažnosť spoločnosti L., B. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 24. septembra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 330/2009.

Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) prebieha pod sp. zn. 6 Sp 14/2009 konanie, ktorého predmetom je preskúmanie rozhodnutia Katastrálneho úradu v Bratislave, Správy katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava (ďalej len „správa katastra“ alebo „odporca“) č. 2V-9189/05 zo 16. decembra 2008. Týmto rozhodnutím správa katastra na základe návrhu L. P., B. (ďalej len „navrhovateľka v 1. rade“), a Mgr. L. P., B. (ďalej len „navrhovateľka v 2. rade“), čiastočne zamietla a čiastočne povolila vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Nehnuteľnosti totiž boli predmetom darovacej zmluvy uzavretej medzi navrhovateľkou v 1. rade ako darcom a navrhovateľkou v 2. rade ako obdarovaným.

Uvedené rozhodnutie správy katastra bolo vydané po podaní protestu prokurátora, ktorý iniciovala práve sťažovateľka, *„a to z dôvodu, že L. P. nemohla darovacou zmluvou nakladať so svojimi nehnuteľnosťami, a to z dôvodu, že na predmetnom liste vlastníctva bola zapísaná obmedzujúca poznámka o duplicitnom vlastníctve v prospech sťažovateľky“*.

Sťažovateľka v sťažnosti taktiež uviedla, že ako žalobkyňa *„vedie súdne konanie o určenie vlastníckeho práva proti L. P. a Mgr. L. P. (v procesnej pozícii žalovaných), ktorým sa domáha určenie vlastníckych práv k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom darovacej zmluvy (ktorej vklad bol žalovaným správnym orgánom zrušený). Vec je vedená na Okresnom úde Bratislava II, spis. zn. 52C 31/2007“*.

Vzhľadom na uvedené skutkové okolnosti sťažovateľka, ako aj Slovenská republika zastúpená Ministerstvom dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) žiadali o vstup do preskúmovacieho konania vedeného pred krajským súdom podľa tretej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), a to v pozícii vedľajšieho účastníka na strane správy katastra.

Krajský súd uznesením č. k. 6 Sp 14/2009-24 z 21. mája 2009 nepripustil vstup sťažovateľky ani Slovenskej republiky zastúpenej ministerstvom do predmetného konania,

„nakoľko právny inštitút vedľajšieho účasti v ustanoveniach piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, t. j. správne súdnictvo nie je upravený, pričom v danej veci sa jedná o preskúmanie neprávoplatného rozhodnutia správneho orgánu podľa tretej hlavy V. časti O. s. p., kde okruh účastníkov je striktne stanovený v ustanovení § 250m ods. 3 O. s. p., keď z tejto právnej úpravy jednoznačne vyplýva, že účastníkmi súdneho konania sú iba tí účastníci, ktorí boli účastníkmi administratívneho konania, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie“.

Sťažovateľka i Slovenská republika zastúpená ministerstvom podali proti uzneseniu krajského súdu odvolanie odôvodnené nesprávnymi skutkovými zisteniami, ku ktorým dospel krajský súd na základe vykonaných dôkazov, ako aj nesprávnym právnym posúdením veci. Predovšetkým poukázali na prebiehajúce konanie o určovacej žalobe vedené na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) a „svoj návrh na vstup do konania odôvodnili poukazom na právnú neistotu... v určení účastníka konania na strane odporcu vo veci vedenej Okresným súdom..., keď na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6 Sp 14/2009 prebieha konanie vo veci navrhovateľov L. P. a spol. voči odporcovi Katastrálny úrad Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu..., preto vzhľadom na uvedené sú žiadatelia o vstup do konania názoru, že by mali byť účastníkmi konania vedeného Krajským súdom Bratislava, sp. zn. 6Sp 14/2009 a to aj na základe zákonných ustanovení V. časti Občianskeho súdneho poriadku, t. j. správne súdnictvo, pričom uvedené opierajú o ustanovenie § 250 O. s. p., podľa ktorého súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.“.

Najvyšší súd uznesením z 24. septembra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 330/2009 uznesenie krajského súdu potvrdil, keď dospel k záveru, že „súd prvého stupňa postupoval v preskúmvanej veci náležite v intenciách... Občianskeho súdneho poriadku, pre svoj právny záver mal dostatok skutkových podkladov a o žiadosti na vstup vedľajších účastníkov do preskúmvacieho konania v danej veci rozhodol v súlade so zákonom“. Rovnako ako krajský súd poukázal na ustanovenie § 250m ods. 3 OSP, na základe ktorého dospel k záveru, že „okruh účastníkov je stanovený presným výpočtom. Z toho vyplýva, že sa tu nemôže uplatniť inštitút spoločenstva účastníkov (či už samostatné alebo nerozlučné)

ani inštitút vedľajšieho účastníka. “. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie ústavného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 197/07 a zdôraznil, že otázka účastníctva v konaní podľa tretej hlavy piatej časti OSP je upravená priamo v tejto hlave. Preto neprichádza do úvahy primerané použitie ustanovení tretej časti OSP o vedľajšom účastníkovi tak, ako to predpokladá ustanovenie § 246c ods. 1 OSP.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľka v nadväznosti na ustanovenie § 93 ods. 3 OSP formulovala tvrdenie, podľa ktorého „o tom, že na výsledku súdneho konania má sťažovateľka právny záujem niet pochyb, keďže predmetom tohto súdneho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, ktoré bolo vydané na podnet sťažovateľky a v nadväznosti na uplatnený protest okresného prokurátora. Týmto rozhodnutím sa založil stav právnej istoty a boli ním chránené aj jej subjektívne práva. Predmetom súdneho konania (v ktorom mala sťažovateľka ambície byť vedľajším účastníkom) bolo teda preskúmanie súdneho rozhodnutia (správne zrejme malo byť správneho rozhodnutia, pozn.), ktoré bolo vyústením správneho konania (v ktorom bola účastníkom) a ktoré založilo jej právnu istotu v záujme ochrany jej subjektívnych práv. Zrušením tohto rozhodnutia dôjde k odstráneniu stavu právnej istoty. “.

Z uvedeného pohľadu potom sťažovateľka považuje právny názor najvyššieho súdu „za prejav svojvôle a maximálnej miery arbitrárnosti“, pretože výklad do úvahy prichádzajúcich právnych noriem OSP (§ 93 ods. 3, § 246c ods. 1 a § 250m ods. 3) najvyšším súdom bol formalistický a v konečnom dôsledku mariaci účel požadovanej súdnej ochrany.

Podľa sťažovateľky sa najvyšší súd vôbec nezaoberal posúdením dispozície právnej normy obsiahnutej v § 93 ods. 3 OSP, teda skúmaním právneho záujmu na výsledku konania. Jeho postup „nebol teda náležite odôvodnený, čo je v rozpore s princípmi spravodlivého súdneho procesu (ktorý je garantovaný čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd), a teda aj porušením práva na spravodlivé súdne konanie... “.

Porušenie práva na spravodlivé súdne konanie vidí sťažovateľka aj v porušení princípu kontradiktórnosti napadnutým uznesením najvyššieho súdu, pretože v jeho dôsledku „*sa sťažovateľka... nemôže vyjadrovať k priebehu konania a hlavne uplatňovať všetky práva účastníka v tomto konaní, pričom výsledok konania zasiahne do jej práv*“.

K rozhodnutiu ústavného súdu, na ktoré sa najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia odvolal, sťažovateľka uviedla, že „*v danom prípade všeobecný súd mechanicky aplikoval závery Nálezu Ústavného súdu SR bez toho, aby zohľadnil novú právnu úpravu a zaoberal sa historickým výkladom právnej normy. V zmysle historického výkladu aplikovanej právnej normy (ale ja výkladu teleologického) je nepochybné, že nová právna úprava jednoznačne tendovala k tomu, aby účastníkmi súdneho konania v správnom súdnictve boli všetci tí, o ktorých právach a povinnostiach sa koná v správnom konaní. A teda, aby sa nekonalo bez tých, o ktorých právach a povinnostiach sa koná.*“. Zároveň sťažovateľka poukázala na rozhodnutie iného senátu najvyššieho súdu, ktoré vychádzalo zo záveru, že „*vedľajšie účastníctvo v správnom súdnictve je prípustné*“. Najvyšší súd sa s týmto odlišným právnym názorom nijak nevysporiadal.

Napokon sťažovateľka namietala, že najvyšší súd „*a pravdepodobne aj súd prvého stupňa konal s účastníkom, ktorý zomrel, keďže z iných konaní máme vedomosť, že žalobkyňa L. P. zomrela*“.

Sťažovateľka navrhla ústavnému súdu aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„*1. Základné právo sťažovateľky L. podľa čl. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Najvyššieho súdu v Bratislave, spis. zn. 8Sžo 330/2009 zo dňa 24.09.2009, porušené bolo.*

2. Zrušuje sa v plnom rozsahu Uznesenie Najvyššieho súdu v Bratislave, spis. zn. 8Sžo 330/2009 zo dňa 24.09.2009 a vec sa vracia Najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi L. do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania na účet Advokátskej kancelárie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka v odôvodnení svojej sťažnosti predostrela dve námietky, ktoré podľa jej názoru svedčia o porušení označených základných práv uznesením najvyššieho súdu. Prvá námietka je založená na tvrdení nesprávneho právneho posúdenia skutkových okolností sťažovateľkinho prípadu, ktoré malo spočívať v tom, že najvyšší súd mal na tieto okolnosti aplikovať primerane ustanovenie § 93 ods. 3 OSP, a to využitím ustanovenia § 246c ods. 1 OSP. Druhá námietka, priamo naväzujúca na prvú, smeruje voči kvalite odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorá vzhľadom na to, že sa najvyšší súd vôbec nezaoberal otázkou, či sťažovateľka má právny záujem na výsledku preskúmavacieho konania vedeného pred krajským súdom, nespĺňa požiadavky plynúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru a z neho vychádzajúcej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd poukazuje na rôzne prístupy všeobecných súdov k otázke možného vedľajšieho účastníctva v správnom súdnictve. Napokon to dokazujú aj rozhodnutia najvyššieho súdu predložené sťažovateľkou ako prílohy jej sťažnosti (na jednej strane napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, na strane druhej rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8 SŽ 43/2007).

Do uvedenej nejednotnosti má však ústavný súd oprávnenie zasahovať iba v prípade, ak rozhodnutie všeobecného súdu vybočuje z ustálenej súdnej judikatúry spôsobom porušujúcim základné práva a slobody i ďalšie práva uvedené v čl. 127 ods. 1 ústavy. Inak sa totiž ústavný súd pridržiava svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (mutatis mutandis I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05). Práve plénum a kolégiá najvyššieho súdu sú oprávnené odstraňovať nejednotnosť výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov tak, aby sa chránili okrem iného aj legitímne očakávania účastníkov súdnych konaní. Ústavný súd však vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody.

Predmetom konania pred krajským súdom je preskúmanie rozhodnutia orgánu správy katastra, ktorým bol návrh na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam čiastočne zamietnutý a čiastočne mu bolo vyhovené. Sťažovateľka v tomto konaní uplatňovala svoje právo na postavenie vedľajšieho účastníka na strane odporcu, teda žalovaného správneho orgánu. Jej záujem v konaní bol teda stelesnený v snahe doceliť, aby meritórne rozhodnutie krajského súdu nevedlo k prevodu vlastníckeho práva z titulu uzavretej darovacej zmluvy na obdarovaného. Tento sťažovateľkin záujem plynie aj zo skutočnosti, ktorú v odôvodnení

svojej sťažnosti uviedla, a to, že na okresnom súde sa vedie občianskoprávne konanie (sp. zn. 52 C 31/2007) o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam tvoriacim predmet prevodu darovacou zmluvou.

Ústavný súd konštatuje, že uznesenie najvyššieho súdu nie je výrazom takej svojvôle a zjavnej neodôvodnenosti, ktorá by pri meritórnom prerokovaní predloženej sťažnosti mohla ústavný súd viesť k záveru o porušení označených základných práv.

Konanie pred orgánmi správy katastra o vklade vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nepredstavuje konanie, ktorého cieľom je riešiť otázku vlastníckeho práva ku konkrétnej nehnuteľnosti v prípade jej spornosti. Správa katastra ako prvostupňový správny orgán povoľuje s konštitutívnymi účinkami vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností v tých prípadoch, keď otázka vlastníckeho práva medzi účastníkmi zmluvy tvoriacej právny titul pre vklad nie je sporná. Ak existuje v otázke vlastníckeho práva právne relevantný spor, správa katastra nie je oprávnená takýto spor riešiť. Spornosť vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam je oprávnený záväzným spôsobom vyriešiť iba všeobecný súd v rámci konania o určovacej žalobe.

Preto, ak v čase prebiehajúceho konania pred krajským súdom o preskúmanie rozhodnutia správy katastra vydaného v konaní o vklade podľa § 28 a nasledujúcich zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov súčasne prebieha aj konanie občianskoprávne o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom vkladu, potom krajský súd nemôže v preskúmvacom konaní porušiť základné právo na súdnu ochranu účastníka sporového konania tým, že mu neprizná postavenie vedľajšieho účastníka. Aj keby totiž rozhodnutie krajského súdu v konečnom dôsledku viedlo k právoplatnému vkladu vlastníckeho práva v prospech osoby, ktorá je v otázke tohto vlastníctva so sťažovateľkou v spore, také rozhodnutie správy katastra nie je pre všeobecný (v tomto prípade okresný) súd záväzné. Teda všeobecný súd pri meritórnom rozhodovaní v konaní o určenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam nebude viazaný prípadným právoplatným rozhodnutím správy katastra o vklade vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech sťažovateľkinej

odporkyne (m. m. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 67/2000 uverejnený v časopise Zo súdnej praxe pod č. 57/2001).

Účel sťažovateľkinho uplatnenia nároku na vstup do preskúvacieho konania v pozícii vedľajšieho účastníka tak bude naplnený v konaní okresného súdu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, v ktorom sťažovateľka vystupuje v pozícii navrhovateľa. A keďže meritórne rozhodnutie okresného súdu nemôže byť formálno-procesne ovplyvnené rozhodnutím krajského súdu v preskúvacom konaní a bude záväzné pre správu katastra (§ 159 ods. 2 OSP), potom najvyšší súd, aj keď v prostredí nejednotnej judikatúry všeobecných súdov v otázke vedľajšieho účasti v správnom súdnictve, nemohol porušiť napadnutým uznesením sťažovateľkino základné právo na súdnu ochranu ani jej základné právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Následne nie je možné uvažovať ani o porušení čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia, pretože vylúčením aplikácie ustanovení o vedľajšom účastníkovi na sťažovateľkin prípad bolo pre najvyšší súd bez právneho významu zaoberať sa jej prípadným právnym záujmom na výsledku preskúvacieho konania.

Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd len poznamenáva, že námietka sťažovateľky týkajúca sa konania súdov s účastníčkou, ktorá podľa „*vedomosti*“ sťažovateľky zomrela, je zjavne bez príčinnej súvislosti s prerokúvanou vecou, preto nebolo potrebné bližšie sa ňou zaoberať.

Ústavný súd nezistil pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti žiadne skutočnosti signalizujúce možnosť zistenia porušenia sťažovateľkiných základných práv v rámci meritórneho prerokovania jej sťažnosti. Preto sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. februára 2010